

I skymningen stod vi bakom en buske vid vägkanten.

-Okej. Kolla gatan åt båda håll.

Vi tittade åt höger, inte en människa. Åt vänster. Tomt. Inte ens en katt i gatlyktans ljus, inte ett liv.

-Tanten? viskade Mogge.

Tant Eivors hus såg ut som vanligt, halvmörkt och utan någon nyfiken gestalt bakom gardinerna. I alla fall vad vi kunde se.

-Ingen här! viskade jag.

På lätta fötter tassade vi snabbt över Grågubbens tovigra gräsmatta. Hans trädgård var helt igenvuxen.

Det doftade härligt av vårgräs, men också av något annat. En svag röklukt låg i luften. Säkert var det någon eldade ris och bråte. Periskopet var kallt i min hand och i bröstet bubblade det av spänning. Jag lade handen mot den skrovliga husväggen. Vi hukade under fönstret och jag lämnade motvilligt över periskopet till Mante. Hon lät översta delen sticka upp över fönsterkarmen. Det gnisslade till mot fönsterblecket.

-Scchhhh!

Mante vred och vände på periskopet.

-Ingen här, viskade hon.

Vi tassade till nästa fönster. Periskopet stack upp över kanten. Mante ryckte till.

-Han är här!

Efter en evighet fick Mogge titta och till sist jag. Vi hade dragit lott om ordningen. Jag såg en fåtölj snett bakifrån, och i den satt Grågubben. Han hade ingen hatt och ingen rock, utan bara en flintskalle med grått hår runt. Han såg på tv. En mugg stod på ett litet bord, och då och då tog han en klunk ur muggen.

Mante och Mogge stod och glodde rakt in genom fönstret, så jag lade ner periskopet. Man såg faktiskt bättre utan, och han satt ju bara där med ryggen mot oss och såg på tv.

Tårna började bli blöta och kalla i gymaskorna, och jag trampade otåligt hit och dit.

-Han är ju tråkigare än tråkigast! Vi sticker! väste Mogge.

Vi smög ut mot vägen igen. Vi spanade åt höger och vänster, och promenerade ut så oskyldigt vi kunde.

-Det här är ett tecken på att han är väldigt bra på att dölja saker, sa Mante. I de lugnaste vattnen går de största fiskarna, som man säger.

-Undrar vad han gömmer därinne, sa jag.

-Bergis en vapenfabrik, sa Mogge. Eller en jättestor knarkgömma.

-Eller ett laboratorium som gör experiment på människor som han har fångat, sa jag. Vem vet hur många fångar han har därinne!

-Han kan vara en massmördare, sa Mante. Dom kan verka lugna och folkskygga, men i källaren finns en massa frysboxar fyllda med styckade kroppar.

Jag rös.

Just då rörde sig något alldeles bakom oss! Vi hoppade en halvmeter upp i luften. Sedan blundade vi och väntade. Nu var det slut med oss.

-Åh, nej, viskade Mante.

-Grågubben, flämtade Mogge.

-Frysboxarna, pep jag.

Men inget hände. Vi öppnade ögonen samtidigt alla tre, sakta, sakta, och vände oss om, hukande.